

Sygnatura akt IV Ka 652/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie :	SO Sylwana Wirth SO Elżbieta Marcinkowska
Protokolant :	Aneta Pawlicka

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2013 roku

sprawy **Z. S.**

oskarżonego z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 12 czerwca 2013 roku, sygnatura akt VI K 448/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 120 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 652 /13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Bystrzycy Kłodzkiej oskarżył Z. S.o to, że w dniu 05 marca 2012 roku w B., powiatu (...), woj. (...), w ruchu lądowym na drodze (...)kierując pojazdem marki A.nr rej. (...), naruszył zasady bezpieczeństwa w ten sposób, że w celu ominięcia przeszkody w postaci zwierzęcia, wykonał błędny manewr skrętu w lewo, a tym samym wjechał na przeciwny pas ruchu, którym poruszał się kierujący pojazdem marki P. (...)nr rej. (...)A. Z., doprowadzając do zderzenia pojazdów wskutek czego obrażeń ciała w postaci: złamania kości promieniowej prawej ręki, stłuczenia klatki piersiowej i kolana prawego oraz otarć skóry na palcach doznał kierujący pojazdem marki P. (...)A. Z., przy czym obrażenia te naruszyły czynności narządów ciała na czas dłuższy niż dni siedem to jest o czyn z art. 177 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 12 czerwca 2013 roku sygn. akt VI K 448/12:

I. Oskarżonego Z. S. uznał za winnego tego, że w dniu 05 marca 2012 roku w B., powiatu (...), województwa (...), prowadząc w Rychu lądowym za drodze (...) samochód osobowy Marki A. nr rej. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i spowodował nieumyślnie wypadek drogowy w ten sposób, że w celu ominięcia przeszkody w postaci zwierzęcia, wykonał błędny manewr w lewo, zjeżdżając j wjeżdżając na przeciwny pas ruchu, a którym poruszał się A. Z. prowadząc samochód osobowy marki P. (...) nr rej. (...), doprowadzając do zderzenia się pojazdów, wskutek czego A. Z. doznał obrażeń ciała w postaci złamania kości promieniowej prawej ręki, stłuczenia klatki piersiowej i kolana prawego oraz otarć skóry na palcach, a które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na czas dłuższy niż dni siedem w rozumieniu przepisu art. 157 § 1 kk, to jest popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona występku określonego w art. 177 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności oskarżonemu warunkowo zawiesił tytułem próby na okres lat 2.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z wyboru

Apelujący na podstawie art. 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok w całości. Na podstawie art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków A. Z., K. H., T. A. i P. G. pozwala na przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w sytuacji, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego w postaci zeznań w/w świadków i wyjaśnień oskarżonego musi prowadzić do wniosku, iż oskarżony nie popełnił zarzucanego czynu;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego jest pełną, kompleksową, logiczną, jednoznaczną, pozbawioną sprzeczności i nielogiczności oraz w całej rozciągłości odnoszącą się do zebranego w sprawie materiału dowodowego, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego, w szczególności w kontekście zeznań świadków A. Z., K. h. T. A. i P. G. prowadzi do wniosku, iż opinii tej przedmiotów wyżej wskazanych nadać nie sposób;

3. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 4 kpk i art. 6 kpk w związku z art. 201 kpk mające wpływ na treść orzeczenia, poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego, zmierzające do przeprowadzenia w sprawie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych, w sytuacji, gdy opinia biegłego S. C. jest nielogiczną, niepełną i nie uwzględnia całości materiału dowodowego ujawnionego w toku przewodu sądowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków za szczególnym uwzględnieniem zeznań świadka A. Z. i K. H., co w sposób istotny ograniczyło prawo do obrony oskarżonego.

Podnosząc powyższe na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 2 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Niesłusznym okazał się zarzut błędności ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku. Kontrola odwoławcza potwierdziła, że Sąd I instancji poczynił wystarczające ustalenia faktyczne, a ukształtował je na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenionych przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, zatem z poszanowaniem zawartych w art. 410 kpk i art. 7 kpk zasad postępowania. Uzasadnienie pisemne zaskarżonego wyroku spełnia wymogi określone w przepisie art. 424 kpk, przez co podlega aprobachie sądu odwoławczego. W uzasadnieniu tym jasno wskazano, którym dowodom Sąd dał wiarę, a którym tego waloru odmówił, z którym to wywodem należy się zgodzić.

Zastrzeżenia apelacji stanowią nieskuteczną polemikę z wnioskami sądu I instancji. W uzasadnieniu apelacji nie wskazano, które treści zeznań świadków A. Z., K. H., T. A. i P. G. mają istotne znaczenie dla prawidłowości ustaleń faktycznych, a zostały przez Sąd niedocenione czy pominięte.

Bezpodstawnie zarzuca także apelujący wady opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, mające polegać na nielogiczności i niepełności oraz nie uwzględnieniu całości materiału dowodowego ujawnionego w toku przewodu sądowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego. Nie wskazał tu apelujący, który fragment wyjaśnień oskarżonego został nieuwzględniony, a przypomnieć wypada, że oskarżony złożył wyjaśnienia w istocie bardzo ogólnikowe, m.in. nie podał prędkości swego pojazdu przed wypadkiem, nie określił odległości, w jakiej dostrzegł zwierzę na jezdni, podał tylko, że jedynie podjął manewr obronny skrętu w lewo, zaś na rozprawie w dniu 12 czerwca 2013r. oskarżony odmówił uzupełniającego składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (k. 247 akt). Samo twierdzenie oskarżonego, że kierujący pojazdem marki P. poruszał się z bardzo dużą prędkością, blisko środka jezdni, nie tylko nie znajduje potwierdzenia w dowodach osobowych (wedle zeznań wszystkich przesłuchanych w sprawie świadków A. Z. jechał z prędkością ok. 70 km/h) oraz dokumentacji śladów powypadkowych, ale także ma żadnego znaczenia dla prawidłowości opinii i następnie ustaleń faktycznych wyroku.

Jak wynika z akt sprawy, biegły S. C. wydał opinię najpierw w postępowaniu przygotowawczym, a następnie – po złożeniu wyjaśnień przez oskarżonego – na zlecenie Sądu meriti uzupełnił ją w dwóch częściach, pisemnej i ustnej na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2013r. po uprzednim wysłuchaniu zeznań świadków (k. 229 akt), zatem oparł się na całokształcie materiału dowodowego. W omawianej opinii biegły wyliczył prędkość przedwypadkową pojazdu oskarżonego (91,3 km/h) na podstawie ujawnionych na jezdni śladów hamowania, prędkość zderzeniową pojazdów na podstawie zakresu i charakteru ich uszkodzeń na 40 km/h, ustalił czołowo-boczny charakter zderzenia pojazdów, a następnie odniósł się do ustalonej techniki jazdy kierujących obu pojazdami (m.in. k. 146 - 148 akt).. Opinia ta jest zatem pełna i wystarczająca dla wyjaśnienia przyczyn oraz okoliczności wypadku.

Słusznie biegły akcentował - co także przyjął sąd – iż do wypadku doszło po przejechaniu przez oskarżonego odcinka 810 m od znaku ostrzegawczego „dzikie zwierzęta”, które to ostrzeżenie obliguje kierujących pojazdami do wyostrożenia obserwacji drogi i pobocza w szerokim sensie tj. prawej i lewej strony, skąd zwierzęta może wtargnąć na jezdnię. Zjawisko wtargnięcia dzikich zwierząt na jezdnię w warunkach nocnych (tj. w podczas przedmiotowego wypadku) nie jest niczym nadzwyczajnym, to przecież fakt notoryjny, którego oskarżony niewątpliwie był świadomy nie tylko na podstawie oznakowania jezdni. W takich warunkach oskarżony powinien dostosować technikę jazdy do skutecznej reakcji obronnej na potencjalne zagrożenie tego rodzaju, tj. kierować się zasadą szczególnej ostrożności, prowadzić ciągłą obserwację, a razie zagrożenia podjąć manewr hamowania przed przeszkodą bądź zjazdu w prawo na pobocze, skoro szerokość pobocza po stronie pasa jazdy oskarżonego wynosiła aż 2,4 m (vide k. 5 v., protokół oględzin). Jak wynika z dowodów sprawy, sarna nie tylko weszła na pas jezdni, którym poruszał się oskarżony, ale nawet na nim się zatrzymała (zeznania świadków K. H. k. 229, T. A. k. 229 v), zatem należy wnioskować, że oskarżony – gdyby nie zaniechał szczególnej ostrożności - miał dość czasu na wykonanie skutecznych manewrów obronnych, nie zagrażających innym uczestnikom ruchu, ale postąpił nieprawidłowo, podjął gwałtowne i nieskuteczne hamowanie, po czym zjechał na lewy pas jezdni i stworzył zagrożenie dla innych uczestników ruchu, powodując przedmiotowy wypadek.

Sąd Rejonowy ocenę zachowania oskarżonego przedstawił bardzo obszernie na k. 3 motywów, wskazując naruszone reguły ostrożności w ruchu drogowym i słusznie przełożył te wnioski jako ustalenie sprawstwa oraz zawinienia oskarżonego, nie ma potrzeby powielania tych wniosków w niniejszym uzasadnieniu. Trafnie została umotywowana także przyjęta kwalifikacja prawna czynu z art. 177 §1 kk, a następnie okoliczności wymiaru kary. Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu karę 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności z dobrodziejstwem probacji na najkrótszy możliwy okres lat 2-eh, zatem kara w takim kształcie nie przekracza stopnia zawinienia oskarżonego, uwzględnia okoliczności dla oskarżonego łagodzące, jest bardzo umiarkowana, spełnia kryteria art. 53 kk, przez co nie występują uzasadnione podstawy dla reformowania jej na korzyść oskarżonego.

Z przytoczonych względów zaskarżony wyrok jako trafny należało utrzymać w mocy.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, a należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art.636 § 1 kpk i art. 627 kpk oraz na podstawie art.8 w zw. z art.2 ust.1 pkt.2 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r./tj. DZ. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./, obciążając nimi oskarżonego wobec przegrania apelacji.